

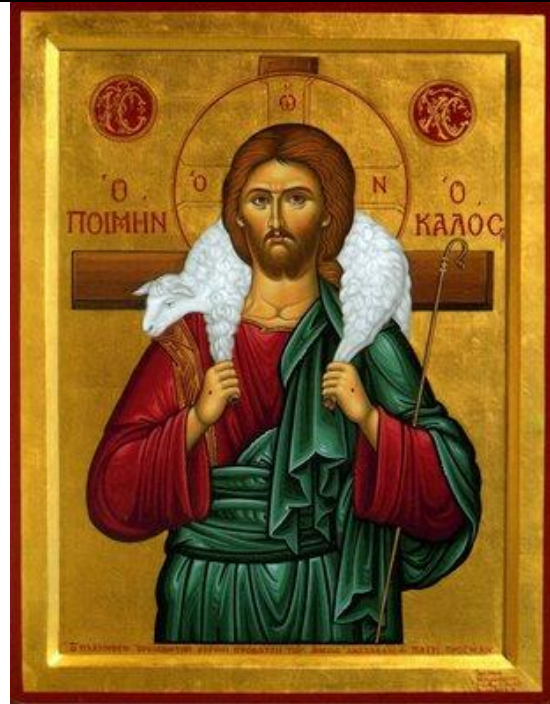
Ukrainian Orthodox Church of Canada
Українська Православна Церква в Канаді
L'Église orthodoxe ukrainienne du Canada

[Home Page](#) | [Listing of Articles](#)

**НЕДІЛЯ ПЕРЕД
ВОЗДВИЖЕННЯМ
ЧЕСНОГО ХРЕСТА**

**THE SUNDAY BEFORE THE
EXALTATION OF THE
CROSS**

Fr. Ihor Kutash - о. Ігор Куташ
kutash@unicorne.org

“Хто вірує в Нього, не буде засуджений; хто ж не вірує, той вже засуджений.”

«Хто вірує в Нього, не буде засуджений; хто ж не вірує, той вже засуджений, що не повірив в Ім'я Однородженого Сина Божого» (Івана 3:18). Ці слова приходять зразу після сьогоднішньої Євангелії (Івана 3:13-17) – яка також містить у собі мабуть найбільш знайомий стих у Новому Заповіті: : «Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне.» Попереднє твердження – невіддільне роз'яснення другого. Воно подає нам і запоруку і напучення.

Перше, застановімось над напученням. Наприклад ми чуємо і читаємо щораз частіше про справи, яких

“He who believes in Him is not condemned; but He who does not believe, is condemned already.”

“He who believes in Him is not condemned; but he who does not believe is condemned already, because he has not believed in the name of the only begotten Son of God” (John 3:18) These words follow immediately after today's Gospel (John 3:13-17) - which also contains what is likely the most well-known verse of the New Testament: “For God so loved the world that He gave His only begotten Son, that whoever believes in Him should not perish but have everlasting life.” The former statement is an indispensable extension of the latter one. It offers both reassurance and admonishment.

Let's consider the admonishment.

колись промовчували – а зокрема про сексуальне зловживання дітей і дорослих особами з владою – релігійною чи світською. Такі речі бували перед цим. Колись було, що їх навіть уважали подіями «нормального» життя. На щастя, ті часи проминули. (Цікавим однак є те, що засудження середниками спілкування такого насильства супроводиться зростаючим дозвіллям і девальвацією стриманості в справах сексу).

До якоїсь міри такі відкриття можуть бути кормом для продажу газет чи реклам. Як видно, що багато людей люблять читати про падіння осіб, які мали б бути особливо праведними – особливо коли мова йде про релігійних провідників. Чимало інших людей дуже цим затурбовані, бо ж бачать у цьому процесі деградацію релігійної віри та практики, які мали провадити людство у краще майбутнє. Як видно, сама ж релігія і начальство засуджені головогупством деяких їхніх представників.

Християни – вони ж завжди становили меншину в культурі світу – відповідають, що невдача зі сторони деяких послідовників Ісуса не віднімає від Його величі в історії світу, як абсолютно досконалий, праведний, співчутливий і переможний Пастир людства, Який постійно Своїми й словами й прикладом дає виклик і зазиває УСІХ жити для Бога, Джерела всього життя, а також і ДЛЯ ІНШИХ.

Ті хто вірять у Нього, а особливо ж ті, які шукають Його Благодаті посуватися завжди вперед вирощуючи в Собі характер Йому подібний, так і знаходять шлях до зростання в життя примирення і оновлення. Засудження – іншими і самих себе – перетворюється з смертного вироку на настанову каятися і починати наново ще раз і ще раз. І ніколи не здаватися в цьому доки дишемо повітрям цієї планети – рішуче й послідовно змагаючись за успіх стати тим, чим Він є для світу.

For example, we hear and read more and more today about matters that used to be kept secret - especially dealing with sexual abuse of children and adults by people of authority – religious or secular. Such things have happened before. There were times when they were considered a part of “normal” life. This, thankfully, is no longer the case. (It is, however, curious that the condemnation by the media of such abuse is accompanied by a growing permissiveness and devaluation of self-restraint in sexual matters).

To some extent such revelations may be fodder for selling copy and gaining advertising revenues. It seems many people love to read about the downfall of folks who are expected to be particularly righteous – especially when they are religious leaders. Many others are most troubled by this trend, seeing in the process a degradation of the values promoted by religious belief and practice which ought to be guiding humanity towards a better future. It appears that religion and authority itself stands condemned by the bungling of some of their practitioners.

Christians – who have always been a minority in world culture – answer that the failure of particular followers of Jesus, does not detract from His stature in world history, as the perfectly righteous, compassionate and victorious Shepherd of humankind, Who forever continues, by word and example, to challenge and exhort EVERYONE to live for God, the Source of all life, and FOR OTHERS.

Those who believe in Him, and especially those who seek His Grace to press onward to grow a character like His, do find the way to ascend to a life of reconciliation and restoration. Condemnation – by others and by themselves – is transformed from a death sentence into an admonishment: to repent and start over and over, again and yet again. And to never stop, as long as one breathes the air of this planet, in one's

Ті, які не вірять – а зокрема ті, які Його і Його послідовників відкидають та й висміюють, грубо відмовляючись серйозно прийняти виклик переглянути Ісусові слова й життя, живуть під засудженням. Справа не в тому, що їх Бог засуджує, бо ж Його бажанням є, щоб ніхто не загинув (2 Петра 3:9 – наголошення іюк). Це ж вони самі вибирають те, щоб ходити в цьому засудженні, яке полягає в відлученні від альтернативи, яка могла б бути їхньою, коли б вони тільки її вибирали.

Бог засяяв Своє світло в кожне серце у всьому створінню. Це – всесвіт моральний, і діла Господні скрізь видно, коли б ми тільки дивились за ними. Та багато з нас цього не будуть робити. Ми воліємо жити в несвідомості та само зосередженості. І таким чином – самі себе засуджуємо! Чи може бути гірше доля від тієї, щоб навіки стояти назовні прекрасного, світлого, вигідного дому, спостерігаючи, як у ньому святкують, тішаться, радіють родинною любов'ю та веселощами – а ми таки не заходимо, не тому, що нас там не привітають, а просто тому що ми уперто таки не ввійдемо? Як жахливо! Як сумно!

Та ось тут таки запорука – Господні слова кажуть нам, що без огляду на те, які не були важкі наші проступки, які б ми до цього не були б упертими та непіддатливими, дорога нам не зачинена. Ми таки можемо ввійти – вірою в Божого Сина. Бог ніколи не відкине нікого, що звернеться до Нього. Як провістив Св. Павло: «Тож немає тепер жадного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі» (Римлян 8:1).

Церква покликана бути тим радісним, люблячим домом, в якому всі ми – одна родина, кормлена й проваджена досконалим Добрим Пастирем, Господом, Богом і Спасом нашим Ісусом Христом, Який є втіленням тієї Любові, якою Триєдиний Бог створив і постійно тримає всесвіт у ладу. Брати й сестри – вірмо! І, признаючи користь і тієї

determined efforts to succeed in becoming as He is to the world.

Those who do not believe – especially those who deny and mock Him and His followers, callously refusing to take seriously the challenge to examine Jesus' words and life, live under condemnation. It is not that God condemns them, for His desire is that none should perish (2 Peter 3:9 – emphasis igk). They themselves choose to walk in the condemnation which is exclusion from an alternative which could be theirs if they chose.

God has shone His light into every heart, throughout all of creation. This is a moral universe and the works of the Lord are everywhere manifest if we but look for them. Yet many of us will not. We prefer to live in ignorance and self-centredness. In this way we condemn ourselves! Could there be a fate worse than to forever stand outside a beautiful, bright, comfortable home, watching the people within feasting, making merry, rejoicing in family love and cheer – and never entering, not because we would not be welcome, but simply because we stubbornly will not enter? How terrible and sad.

But here is the reassurance – the Lord's words tell us that, no matter how grave our transgressions may have been, no matter how stubborn and unyielding we may have been in the past, the way is not closed to us. We can come in, through faith in the Son of God. God will never reject anyone who turns to Him. As St. Paul proclaims: "There is therefore now no condemnation to those who are in Christ Jesus" (Romans 8:1).

The Church is called to be that cheery, loving home where we are all family – all nurtured and led by this perfect Good Shepherd, our Lord, God and Saviour Jesus Christ, Who is the embodiment of the Love by which the Triune God created and ever keeps the universe on its course. Brothers and

<p>непевності, яка стримує віру від виродження в самовпевнений фанатизм (який дає змогу <i>оправдувати</i> огидні постави, слова та діла), вдячно визнаваймо ту міру віру, яка дана нам – і постійно випрошуймо все більше її. Будьмо певні в цьому: не будемо ми розчаровані. Амінь.</p>	<p>sisters, let <u>us</u> believe. And let us, while acknowledging the usefulness of the uncertainty that keeps faith from degenerating into self-righteous fanaticism (which makes it possible to <i>justify</i> abominable attitudes, words and deeds), gratefully acknowledge the measure of faith accorded to us – and keep on asking for more. Be assured: we shall not be disappointed. Amen.</p>
---	---